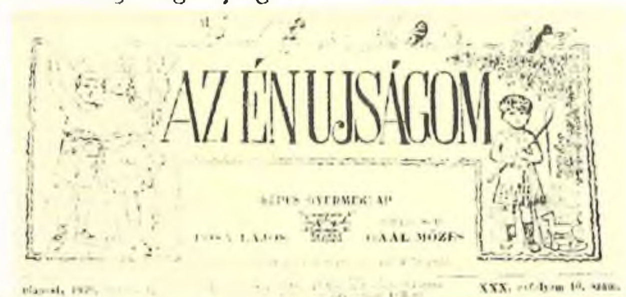
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR
1984. MÁRCIUS
ÁRA: 6,50 Ft



Könyvtárban jártam a bocsokkal a minap. Arra voltunk kíváncsiak, volt-e régen is újságjuk a gyerekeknek. A könyvtáros néni elővette ezt a régi-régi újságot:


AZ ÉN UJSÁGOM

A lapjai kissé elsárgultak már, de ez nem csoda, hiszen 1919-ben nyomtatták, amikor még dédike is kisgyerek volt.



— Dörmi! Te éltél már akkor?

— Még nem, csak az öregapám.

— Ide azt írták, hogy a Tanácsköztársaság szereti a gyerekeket. Mi a Tanácsköztársaság?

— A szegény emberek új rendje volt akkor. Nyaralni vitték azokat a



Januári számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

Sitkei Béla: Mi ez? című találós kérdésére a válasz: *a szélkakas.* A három madár közül *a fecske nem látható télen,* mert délre vonul a hideg elől. A kiszínezhető képben pedig egy *szánkózó nyuszit és egy fenyőfát rejtettünk el.* Az első osztályosok feladatainak helyes megfejtése: A kisdobosok így köszönnek: *Előre!* A versenyfutás lehetséges eredményei: *Peti, Évi, Ági — Peti, Ági, Évi — Évi, Peti, Ági — Évi, Ági, Peti — Ági, Évi, Peti — Ági, Peti, Évi.*

A helyes megfejtők közül a következő gyerekeknek kedvezett a szerencse:

Ávár Andrea, Ják — *Dorogi Lilla,* Püspökladány — *Fiedler Krisztina,* Hajós — *Funk Richárd,* Balassagyarmat — *Gazsó Teréz,* Szabadkígyós — *Gáspár Beatrix,* Fegyvernek — *Horváth Erzsébet,* Fertőhomok — *Horváth Kinga,* Kapuvár — *Horváth Magdolna,* Boba — *Inhóf József,* Nyirád — *Jámbor Erzsébet,* Szeged — *Kalocsai Eszter,* Edelény — *Kolonics Mónika,* Győr — *Kovács Ágnes,* Dombóvár — *Kubik Ildikó,* Sarkad — *Marján Erika,* Újfehértó — *Mihálkó Gábor,* Szentlőrinc — *Oláh Andrea,* Pap — *Papp Brigitta,* Szentgyörgyi *Tünde és Zsolt,* Budapest — *Pál Andrea,* Miskolc — *Radics Szilvia,* Komló — *Ruzsa János,* Kutas — *Simó Róbert,* Albertirsa — *Szabó Hajnalka,* Tápiószele — *Tokár Blanka,* Kisújszállás — *Varga Katalin,* Hatvan — *Wicker Attila,* Tataháza — *Általános Iskola 1. b osztálya,* Tiszadob.



gyerekeket, akik korábban sohasem nyaraltak, és az iskolában kaptak enni azok, akik addig nem ebédeltek mindennap.

— „Ez az újság meg akarja mutatni nektek a világot." — betűzte Marci. — Mi is ezt szeretnénk tenni ma, ugye, Dörmi?

— Így van.

Hű, de megéheztem! Jó, hogy mi mindig ehetünk, ha éhesek vagyunk! — gondolta Berci.



MEGSÚGOM **a fiúknak, hogy az áprilisi számunkban lesz egy új locsolóvers, a mellékletből pedig húsvéti meglepetéseket készíthetsz.**

MADÁR ESZTER rajzai

MÁRCIUS

Virágzik a sáfrány, a hóvirág; utat tör magának a földből a jácint levele is. Itt a tavasz! Érzed, milyen kellemes a szél? Nemrég még goromba volt és hideg, most pedig simogatja az arcunkat. A kicsi gyerekek gyakran azt gondolják, hogy a fák okozzák mozgásukkal a szelet. A nagyobbak már tudják, hogy fordítva van: a levegő áramlása, vagyis a szél mozgatja a fákat.



ZELK ZOLTÁN:

Mit mondanak a madarak? *(részlet)*

Cinke

Hallgasd csak a cinegét
Azt mondja, hogy „Nyitnikék!
Elolvadt a hó, a jég,
ne aludjon kert, a rét,
az a dolguk: nyitni, nyitni,
virágot, rügyet kinyitni,
nyitni, nyitni, nyitnikék!"



VÁRADI HÉDI MESÉL

Ha van nagyobb testvéred, bizonyára emlékszik még a rádióból CSUPAFÜLRE, a minden lében kanál, kíváncsi nyuszira, aki VÁRADI HÉDI színművésztől kölcsönözte a hangját. Váradi Hédi, aki a gyerekeket is gyakran bevonja a mesélésbe, most egy másik mesét mutat be nektek. Ez a mese is egy nyúlról szól, a neve: Kajlatapsi.

FÉSŰS ÉVA:

Veszekedős mese

Kajlatapsinak jó kedve volt. Az egyik fülét hátra csapta, a másikat előre, és így dudorászott:

Akkor jó, ha süt a nap,
bukfencezem egész nap,
káposztával jóllakom,
süti-süti-süttetem a pocakom!

Éppen körülnézett, hogy hol süttesse, amikor a borzas galagonyák árnyékából előcsörtetett Neszepisze, a vadmalac.

— Miféle ostoba dalt hallottam az imént?

Kajlatapsi újra rákezdte:

Akkor jó, ha süt a nap. . . .

— Miiii? — visított Neszepisze. — Akkor jó, ha esik az eső!

Zápороеső, ujujuj,
akkor jó, ha sűrűn hull,
régen várok esőre,
locsi-pocsi-pocsolya lesz belőle!

Kajlatapsi befogta a fülét.

— Nem kell az eső! Napsütés kell! A napsütés százszor jobb!

— Az eső a jobb! — toppantott Neszepisze, és a nyomaték kedvéért belekapaszkodott a nyuszi fülébe. Kajlatapsi sem volt rest, elkapta a vadmalac kunkori farkát. A lármára elődöcögött rejtekhelyéről a sün.

— Mit csináltok itt?

— Nem látod?. . . Vitatkozunk. Nem tudjuk eldönteni, hogy az eső jobb-e, vagy a napsütés.

— Hmmm!

— Mi az, hogy *hmmm?*

— Gondolkozom — mondta a sün —, és úgy gondolom, hogy esőben totyakosabb lesz a vadkörte, amit kedvelek. Tehát az eső a jobb!

— Nem igaz! — kiabált Kajlatapsi.

— De igaz! — visított Neszepisze — és most már ketten vagyunk egy ellen!

— Tévedés! — ugrott közéjük egy erdőszéli fáról a mókus. — A napsütés a jobb, hiszen



esőben ki sem dughatom az odúmból az orromat!

— Na, ugye? — ujjongott Kajlatapsi. — Most aztán, már mi is ketten vagyunk!

— Mégsincs egy félre való eszetek! — bukott fel a patakból a vidra. — Eső nélkül kiszáradna a patak és nem tudnánk úszkálni benne! Az eső a jobb!

— Hárman vagyunk kettő ellen, jobb az eső, mint a nap! — ugrabugrált a vadmalac.

— Szó sincs róla! Nyauuu! — lépett elébe a vadmacska. — A magam részéről utálom az esőt. Még a harmattól is irtózom. Nincs borzasztóbb dolog, mint vizes fűben sétálni! Brrr. . . !

— Három, három ellen! — tapsolt Kajlatapsi. — Na, ki szavaz még a napsütésre?

— Én! — futott elő az őz. — Esőben nem lehet a tisztáson fogócskázni.





— Négy három! — ujjongott a mókus, de nem sokáig, mert a kecskebéka közbevartyogott.

— Bocsánat, brekeke! Négy négy, mert én is kedvelem, ha csepereg; eső előtt brekegek!

— Éljen az országos eső! — sivalkodott Neszepisze.

— Éljen! — visszhangozták az esőpártolók.

— Azért is éljen a napsütés! — hangoskodott a másik négy.

Akkora veszekedés kerekedett, hogy a mackó is felriadt délutáni álmából.

— Darázsfészkes teringettét! Döntsétek el végre, mi a jobb, mert szundítani akarok!

— Hát döntsd el te, nagyeszű medve! — felelte hetykén Neszepisze. — Ahová te állsz, ott lesznek többen és azok győznek.



— No idesüssetek! — brummogta a mackó. — Napsütésben érik a málna, és az a jó.

— Hihi! — vigyorgott Kajlatapsi és nyelvet öltött a vadmalacra.

— Napsütésben viszont röpködnek a méhek — folytatta a mackó —, és az nem jó.

— Hehe! — csúfolkodott Neszepisze.

A mackónak gondterhelt lett az ábrázata.

— Csönd legyen! — toppantott. — Esőben sohasem érik meg a málna, az pedig nem jó, de ugyanakkor a méhek sem szúrják meg a medve orrát, tehát... Hű, a nemjóját!

Tanácstalanul idenézett, odanézett, hol a napsütést kiabálókra sandított, hol az esőt pártolókra, azok meg kétfelől belekapaszkodtak a bundájába, és húzni kezdték.

— Hé, hagyjatok gondolkozni! — kiabálta, de hiába.

Szép, barna bundája bánta volna, ha hirtelen meg nem dördül az ég, és egy fekete hasú felhőből kopogva hullani nem kezd valami. Legelőször Neszepisze fejebúbján koppant.

— Jégeső! — visított rémülten.

— Meneküljünk! Nyakunkon a jégverés! — ijedtek meg a többiek is, és ki az orrát tapogatva, ki a fejét fogva — uccu neki, vesd el magad! — meg sem álltak a medve barlangjáig. Oda mind behúzódtak —, még jó, hogy befért a mackó is, aki a sor végén futott. A barlangban aztán összebújtak, egymáshoz simultak. A nyuszi nem fintorgott, a sün nem bökölődött, a vadmacska nem fújt és Neszepisze sem öltött nyelvet senkire, csak pislogtak kifelé megszeppenve, mert abban az egész díszes társaság egyetértett, hogy a jégeső, az aztán igazán nem jó senkinek! ....





KÁLDI JÁNOS:

Hóvirág

Itt-ott látsz még hó-ruhát,
s már nyílik a hóvirág.

Csoda-fehér, egyszerű,
szárra nőtt, kis csengettyű.

Szinte már a hó alól
szüntelen a szava szól.

Mit csilingel? Mit csönög?
Búcsúzót a tél fölött.

KOPRÉ JÓZSEF:

Köszöntő

Minden évben, ilyen tájban
együtt vannak a naptárban:
Sándor, József, Benedek —
mindegyikhez bemegyek.
Bekopogok, ajtót tárnak,
így köszöntöm mind a hármat:
— Sándor, József, Benedek
hoztatok-e meleget?
— Hoztunk bizony három zsákkal,
rügyfakasztó napsugárral!
— Sándor, József, Benedek;
elmehetnék Veletek?
— Gyere, hogyha kedved tartja,
fogd a zsákot! Itt a sarka!
Arcom piros, fölragyog;
mert én is József vagyok!

KOLTAI ÉVA rajza

A fűzfa meséje

— Nézzétek azt a gyönyörű fűzfát! — hívta az ablakhoz a gyerekeket Fülesmackó.

Peti az ablaküveghez nyomta az orrát. A lemenő nap vörös fényében fekete, borzas fűzfa állt mozdulatlanul a patakparton. Nagyon titokzatosnak látszott.

— Ez egy mesebeli fa. Ismeritek? — mosolygott Füles.

A gyerekek kíváncsian néztek kis barátjukra.

— Még sohasem hallottunk a mesebeli fűzfáról. Mesélj róla! — kérlelték.

— Nos, halljátok a mesét! — telepedett fel Füles az ablak párkányára.

Valamikor réges-régen volt egy gonosz asszony. Annak a házánál szolgált egy kis árva leány. Mariskának hívták. Reggeltől estig libákat őrzött a patak partján. Gyenge, beteges leányka volt ez a kis libapásztor, elfáradt a nyári hőségtől, megfázott az őszi esőtől. Se közel, se távol nem nőtt arrafelé egyetlen fa sem, hogy árnyékot, menedéket nyújtson neki.

Egy napon a kis libapásztor leányka meglátott egy öreg nénit, aki görnyedten keresgélt valamit a fű között.

— Mit keresel öreganyó? — szólította meg kedvesen Mariska.

— Elvesztettem a botomat. Segíts megkeresni — kérte az anyóka —, nehezen tudok már bot nélkül járni!

Mariska gyorsan megtalálta az elveszett botot.

Az anyóka ekkor leült a fűbe, és megkérdezte:

— Miért vagy olyan sápadt és szomorú?

— Napkeltétől napnyugtáig őrzöm a libákat. Fáj a fejem a nyári hőségtől, fázom az őszi esőtől — panaszolta Mariska.

A libák halkan gágogtak, és csipegették a füvet. Az öreganyó pedig figyelmesen hallgatta a kislány beszédét.

Mariska szemét úgy elborította a könny, hogy egy pillanatra semmit sem látott. Mire megtörölte a szemét, az anyóka már nem volt ott.

„Talán aludtam, és csak álmodtam az egészet" — tűnődött.

— Nini, hiszen itt a bot, mélyen a földbe szúrva! — kiáltott fel meglepődve Mariska.

A bot néhány nap múlva lombot hajtott. Egyre csak nőtt, nőtt, amíg szép, nagy fa lett belőle. Nyáron hűvös árnyékot adott a kis libapásztor leánynak, ősszel védelmet nyújtott az eső elől.

— Ez volt a szép fűzfa meséje — fejezte be Fülesmackó.

CZ. JANCZARSKI nyomán, SEBŐK ÉVA fordításának felhasználásával

*

Gyerekek! Próbáljatok csak meg tavasszal bedugni a földbe egy fűzfagallyat! Meglátjátok, hogy kihajt!



Fülesmackó 5 fűzfagallyat ültetett a kertjébe. 2 gally már kihajtott. Rajzold le Füles kertjét!



Bimbam bohóc 3 fűzfagallyat dugott a földbe. Az első már kivirágzott. A másodikon 4 levél nőtt. A harmadik gallyon 5 pici bimbó bújt ki. Egészítsd ki Bimbam kertjének rajzát!



RÁKOSY ANIKÓ rajzai



gally

virág

fű

gyökér

levél

ág

törzs

lomb

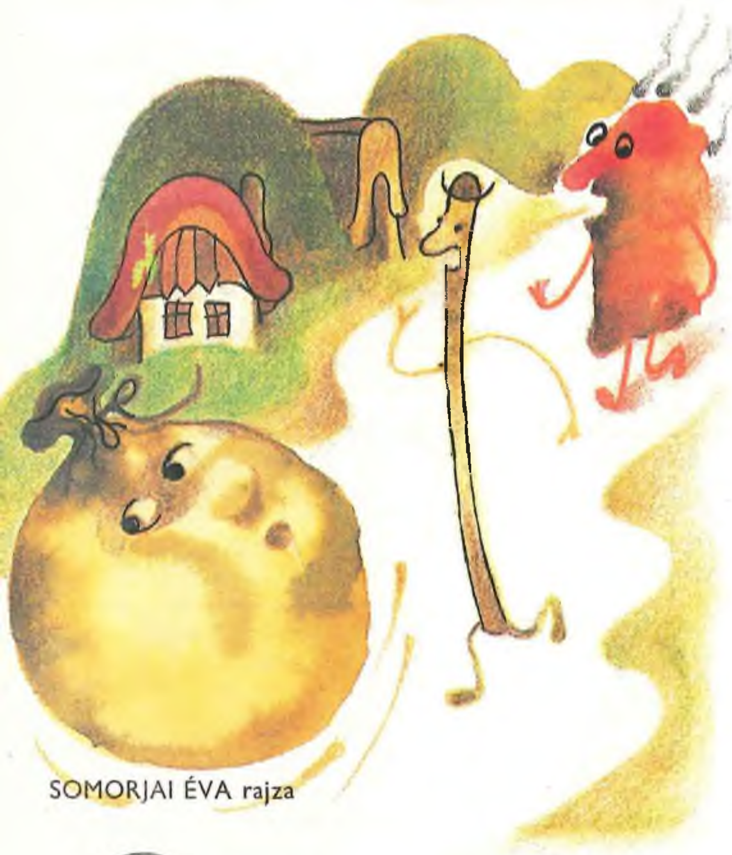
Kösd össze a szavakat a hozzá tartozó képekkel!

S. T. K

A hólyag

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, még az Óperenciás tengeren is túl, volt egyszer egy nagy hólyag, aki elunta magát.

— Ej, elmegyek én világot látni, vándorolni!



SOMORJAI ÉVA rajza

Gurult az úton. Hát, ahogy gurult, gurult, találkozott egy szalmaszállal.

— Hová mész, szalmaszál?

— Én elbujdosok; kiestem a kályhából, mikor a gazdasszonyom be akart tenni a tűzbe; úgy gondoltam, elvándorlok.

— Menjünk együtt!

Hát mennek ketten, találkoznak egy parázszsal:

— Hová mész, te parázs?

— Megyek, elbujdosok. Kiestem a kályhából; gondoltam elbújdosok.

— Menjünk együtt!

Mentek, beszélgettek hárman, hát, ahogy menegettek, odaértek egy nagy vízhez. A hólyag belement a vízbe, és hamar a túlsó partra úszott. A szalmaszál is belement a vízbe; úszott, úszott, hamar keresztülúszott. A parázs sírni kezdett:

— No, most én hogy menjek keresztül? Ha belemegyek a vízbe, kialszom. Vigyetek keresztül engem!

— Jól van, nem bánom — mondta a szalmaszál.

Visszaúszott, s a parázs felült a hátára. A szalmaszál úszott a vízben, úszott, vitte a parazsat. De mikor a víz közepéig ért, meggyulladt; a parázs a vízbe esett, és kialudt.

A hólyag a túlsó parton akkorát kacagott, hogy kihasadt, s így mind a háromnak vége lett. A mesének is itt a vége, fuss el véle!

Bukovinai székely népmese.
Az óvodásoknak elmondta: FÁBIÁN ÁGOSTONNÉ



KOLTAI ÉVA rajza

Kutyatalálkozó

Minden kutya eljött a kutyatalálkozóra. Jöttek kicsik, nagyok, feketék, fehérek, soványak, kövérek, sima- és göndörszőrűek, haragosak és szelídek. Csak egy jövevény nem volt közéjük való. Melyik lehetett az? Miért? Ha megtaláltad, rajzolj egy képet! Bújtasd el a képen ezt az állatot; csak a farka látsszon ki! Dörmögő szívesen megkeresi. Persze csak akkor, ha elküldöd rajzodat a szerkesztőségnek!

K. M.



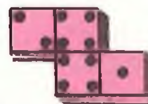
LENDVAI ILONA:

Találd ki a nevem!

Hosszú az utam,
messzire megyek,
dombos hátamon
terhet cipelek.
Tengeren járok,
de nincs benne só;
úgy is neveznek:
sivataghajó.



Tudod-e, milyen célt szolgált régen ez a tárgy? Le tudnád rajzolni azt, amit most használnak helyette?



NYELVPÖRGETŐ

(Mondd gyorsan!)

E csacska makacska macska tarka farka kacska.





Felismered-e, milyen mesékből érkeztek hozzánk vendégségbe ezek a mesehősök?

Rajzoltam egy házat. Képzeld el, hogy esteledik, és már csak az árnyképét láthatod.



Ugyanígy látod estefelé messziről az embereket is. Az árnyképeken jobban látszanak bizonyos tulajdonságaik.



Próbálj meg te is árnyképeket rajzolni! Küldd el a munkáidat, kíváncsian várjuk őket! *M. E.*



UGRA-BUGRA

Tegyetek a földre két sorban, zeg-zug alakban karikákat, vagy rajzoljatok a földre ugyanígy köröket!

Ugorjatok folyamatosan egyik karikából a másikba: először páros lábbal, aztán fél lábon, később váltott lábbal, majd oldalazva, hátrafelé, végül guggolva!

Az iskolások nagyobb távolságra helyezzék el egymástól a karikákat!

KARLÓCZAINÉ KELEMEN MARIANN

SZÁVAY EDIT rajza



Végre itt a hét vége!

Rajzpályázat

Azért várjuk a szombatot és a vasárnapot, mert akkor egész nap együtt lehet a család; senki sem siet, örülünk egymásnak. Ti hogyan töltöttétek az utolsó hét végét? Ha te mondhatnád meg, mit tegyetek a következő hét végén, akkor mit csinálnátok?

Vegyél elő egy nagy darab papírt és hajtsd ketté! A felső részére rajzold le, hogyan telt nálatok az utolsó hét vége; az alsóra pedig azt, hogy mi történne, ha az egész család azt tenné, amit te szeretnél!

Küldd el rajzodat 1984. április 15-ig Dörmögő Dömötörnek, aki már kíváncsian várja a postát! Címünk:

Dörmögő Dömötör szerkesztősége Budapest, Pf. 112 1502



A pályázat nyerteseinek neve a Dörmögő Dömötör 1984. júliusi számában jelenik meg. A legszebb, legmulatságosabb rajzok készítői között a bíráló bizottság 1 db *első*; 3 db *második*; 1 db *harmadik* díjat és *számos egyéb jutalmat* oszt ki.

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR SZERKESZTŐSÉGE, ORSZÁGOS EGÉSZSÉGNEVELÉSI INTÉZET



CSORDÁS VIKTÓRIA: Tehén



GOMBOS ILDIKÓ: Teknős



JAKAB RENÁTA: Bagoly

A MI MESÉNK című pályázat második díját, a szép bábokat a pacsai óvodások nyerték. Pacsa, Zala megye egyik nagyközsége. 119 gyerek jár a szép, új óvodába.





Fotó: Horváth Zoltán





HORVÁTH ANDREA: Róka



TASLER MÓNIKA: Elefánt



Bemutatjuk azt a csoportot, amelyik a második díjat nyerte. A kép jobb oldalán az óvoda vezetője, *KÖNCÖL JÁNOSNÉ*, bal oldalán pedig a csoport óvónője, *GERENCSÉR EMÍLIA* áll.

KI KOPOG?

Hancúrozik, ugrabugrál ma mindenki a szőnyeg-óvodában. Mondja is a gondnok bácsi:

— Nem bírtok magatokkal, érzitek a veszteteket!

— Érzem az esztemet! Érzem az esztemet! — pörög Bálint, mint a centrifuga.

— Az eszemet! — kiáltja két bukfenc között Gábor.

— A meszemet? — csodálkozik Jutka, fél lábon egyensúlyozva.

— Messze ment, messze ment . . .— dúdolja Dorka, és egy lassú felhőtáncba kezd.

— Nem a vesztünket érezzük, hanem a tavaszt! — huppan a szőnyegre Levente Péter. Ám azonnal fel is pattan: — Ssssz! Itt valami szúr!

Mindannyian köréje gyűlünk. Csak most vesszük észre, hogy a szőnyegnek ezt a sarkát üvegcserepek borítják.

— A váza! Ezt meg összetörtük a nagy ugrálásban!

— Ugye, ugye — morog a gondnok bácsi.

— Végre, hogy összetörtetek! Szilánk vagyok újra! — hallatszik ekkor egy vihogó boszorkányhang. — Szúrhatok, vághatok kedvemre! Gyertek a keblemre!

— Vigyázzatok! — sziszeg fájdalmas arccal Péter. — Kerüljétek a szilánkokat!



— Ne féljetek tőlem! — hízeleg a boszorkányhang.

A gyerekek csak bámulnak. Még sohasem hallottak beszélő szilánkokat.

— Nézzétek, milyen szépen csillogok, villogok, sziporkázom. Válasszatok belőlem!

— Dehát ki beszél?

— A kedves Szilánk boszorkány vagyok. Gyertek közelebb!

— Szilánk boszorkány? — hátrálnak a gyerekek, és senki sem nyúl a cserepekhez.

— Mire vártok? Gyertek bátran, játszódjatok, szedegessetek!

— Szedeget ám, a nagysöprű! — int felénk a szemével Péter. — Hozzátok a porszívót is!



— Jaj, söprű! Ősi ellenségem! Jaj, de meglovagolnám! — jajveszékel Szilánk, majd átkozódni kezd:

Azt hiszitek, hogy megszabadultok tőlem? Várjatok csak, találkozunk mi még! Mentek a réten — bújok a fűbe! Jártok, az erdőn — rejtőzöm tövisbokorba! Ártok, bántok, szúrok, vágok! Leszek törött üveg, leszek rozsdás szög, leszek hegyes drót, leszek csorbult zsilettpenge, leszek szúrós bot, leszek varrótű...

— Tünde, kapcsold be a porszívót! — mondja csendesen Péter.

— Leszek késpenge, leszek... Jaj! Egészen eltüntetnek!

Amikor a szőnyeg makulátlanul tiszta, Péter elégedetten felsóhajt:

— Így ni. És most irány az udvar!

Odakint Ági azt mondja:

— Máskor nem szeretnék Szilánk boszorkánnyal találkozni!

— Én sem — pillant beragasztott kezére Péter. — Gyertek, csináljunk rendet! Ezt a törött homokozólapátot máris a kukába dobom.

— Én összegyűjtöm a hegyes botokat — jelentkezik Ferkó.

— Én a drótot viszem a szemétbe!

— Óvatosan! — inti őket Péter.

Szilánk boszorkány eközben dúl-fúl a porszívó belsejében:

— Sürgök, forgok, pörgök, morgok, mivé legyek, majd' mit mondok! Leszek rajzszög, leszek hajtű, éleshegyű, szúrósvégű...

De hiába iparkodik, a szőnyeg-óvodásoknak nem árthat. Felkap hát a söprűjére, hogy új áldozatokat keressen magának.

Figyeljetek, vigyázzatok, nehogy ti legyetek azok!

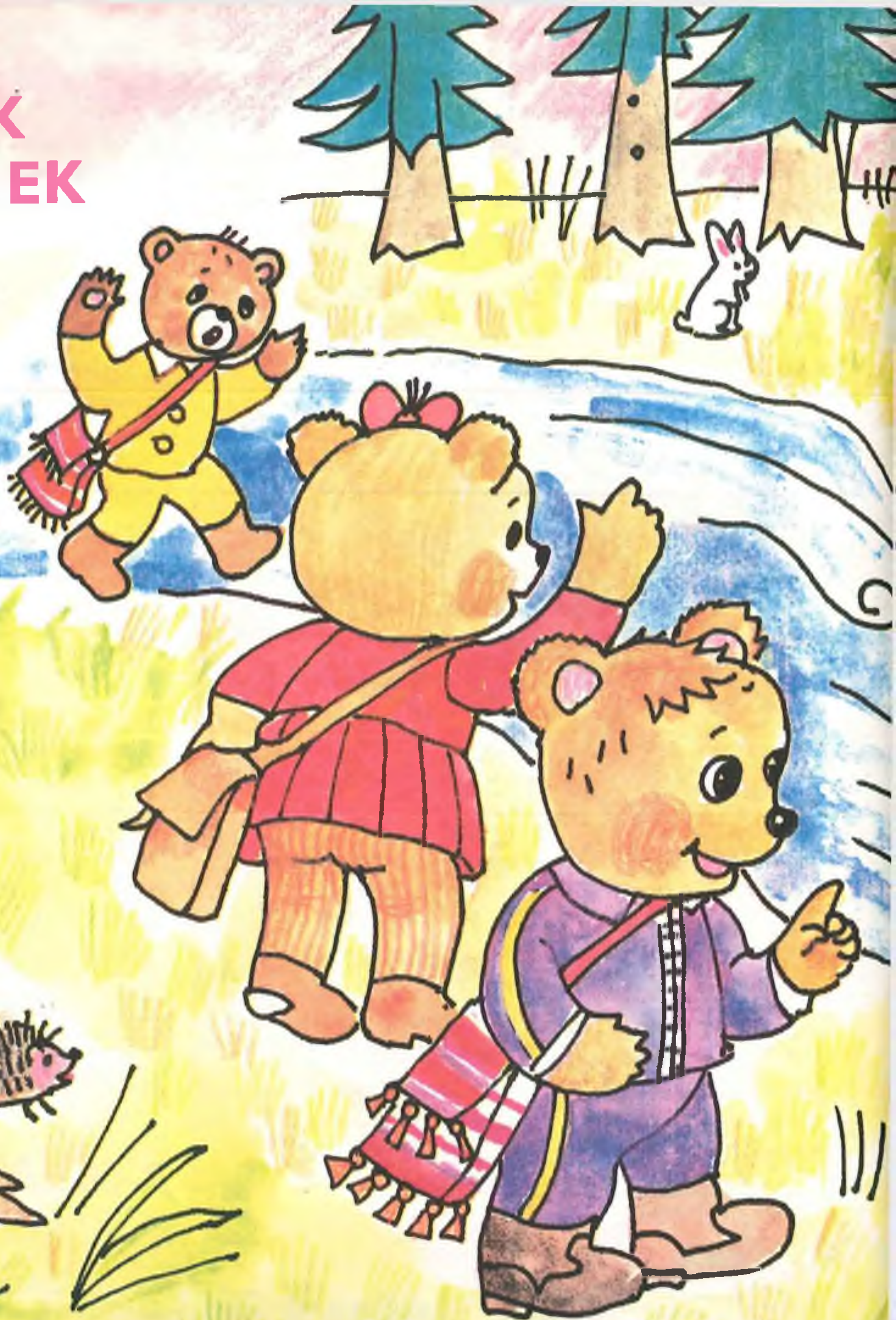
DÖBRENTEY ILDIKÓ

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK HIDAT VERNEK

Múlik a tél... Március van.
Jégcsap cseppen, hólé csurran.
Szakállrázó fenyők alatt
megduzzad a hegyipatak.

Három bocsunk korán kel fel
— jólesik a séta reggel —,
s mikor leérnek a partra,
ámulnak az áradatra.



SÓTI KLÁRA rajzai



Fahíd állt a patak felett,
de már nincs ott... Jaj, hova lett?
Elsodorta a víz árja,
s egy nagy szikla kettévágta.

A túlpartról Szarvas néne
át szeretni kelni végre.
Míg az új híd készen nem lesz,
próbálkozni veszedelmes.

— Tessék várni! — kiált Bori.
— Este, mire a nap lemegy,
Szarvas néni száraz lábbal
jöhet át patak felett.

— Ne ígérgess! — morog Marci.
— Nem vagyunk még olyan nagyok,
hogy a magunk erejéből
áthidaljuk a patakot.

Ezt az oldalt te színezd ki!



Borika szól: — Ne higgyétek,
hogy nem kapunk segítséget!
Berci, hívjad Dörmi apót!
Marci, te a Borzért menj el!
Én sietek Hód szomszédért:
építésben *ő* a mester.

Fejsze csattog, fűrész harsog,
szorgoskodnak fürge mancsok,
s mire földig száll a nap,
kész az új híd.
Szarvas néni
álmélkodva nézi, nézi,
s boldog, mikor áthalad.

TANDORI DEZSŐ:

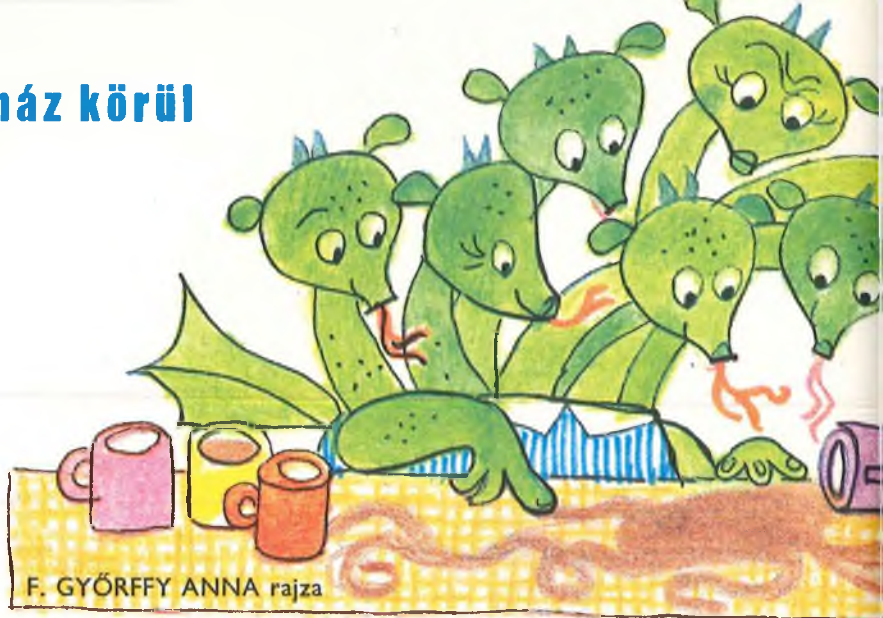
Medveszekrényt Barnabásnak...!

Barnabás Medve szólt: „Szeretném,
ha lenne itt is Medveszekrény!”
Feladatot adott a háznak:
„Fel! Medveszekrényt Barnabásnak!”
Vele együtt a többi medve
szintén Medveszekrényt szeretne.
Lesz Medveszekrény! Megszerezzük!
Hadd lakhassanak benne együtt!
Lesz majd földszint és emelet,
hátsó terek, előterek,
medvekonyha, fürdőszoba
vár a Szekrény lakóira.
Csak egy, csak egy baj van, bizony:
hol kapni Szekrényt, nem tudom!
Járunk hát a Szekrény után,
keressük Pesten és Budán.
Ballagunk Barnabás helyett,
szemlélgetünk szekrényeket,
de egyik se megfelelő.
A medve-igény érthető!
Kérjük, Ti is segítsetek:
ha volt Medveszekrényetek,
magyarázzátok el, milyen,
Barnabásnak is hadd legyen!
Fel! Medveszekrényt Barnabásnak
s a többi kedves Medvetársnak!

STUIBER ZSUZSA rajza



Bonyodalmak a színház körül


F. GYŐRFFY ANNA rajza

— Ha még egyszer meg mered tenni... — kiáltotta sokadszor a Sárkánymama. És hát persze, hogy megtette még egyszer a Sárkánygyerek. Bögréjéből az abroszra öntötte a kakaó maradékát és ujjával kacskaringós utacskákat húzott az asztalon.

— Ha még egyszer meg mered tenni, büntetés lesz! — A Sárkánygyerek erre újabb utacskát rajzolt az abroszra, valóságos autópályát a vajtartó és a kenyérkosár között.

És ilyenkor egy Sárkánymama sem tud mást csinálni, a büntetést ki kell rónia. — Nem megyünk el vasárnap a színházba! Pedig jól tudod, az *Ágacskát* néztük volna meg a budapesti *Játékszínben*. Olyan nehezen szereztem rá jegyet, de nem megyünk el! Nem és nem! Itthon maradunk és abroszt mosunk meg vasalunk!

A Sárkánygyerek először vonogatta a hét kényes vállát. De aztán, amikor látta, hogy komoly a dolog, visszavonult a fürdőszobába, feltűnően gyorsan levetkőzött, megmosakodott, még duzzogott egy kicsit az ágyban, de aztán hamar elaludt.

Ezt az estét még a szülők is nyugodtan töltötték, de ahogyan közeledett a hét vége, úgy váltak gondterheltebbekké esti beszélgetéseik.

— Mi lesz a vasárnapi program? — kérdezte Apa.

— Hát... nem is tudom, azt mondtuk, hogy a színház elmarad.

— Nem is volt olyan súlyos a Kissárkány tette. Te is követtél el csínyeket gyermekkorodban.

— Majd még beszélünk róla.

És másnap este újra kezdték a Sárkányszülők a vitát, amikor a Sárkánygyerek már lefeküdt.

— Mi lesz a vasárnapi program? — kérdezte Apa.

— Hát... nem is tudom. A színház?

— Bizony, ha már kiadtuk a sok pénzt, akkor el is kell menni — mondta Apa a véleményét.

— De hát a büntetés? Ha





már megígértük, nem vonhatjuk vissza.

— Igaz is, még elkanászkodik az a gyerek.

Szombat este fordult a kocka. Most Anya sajnálta meg hétfejű fiát, de Apa már határozott.

— Igazad van, a büntetés az büntetés. Itthon maradunk vasárnap.

Ez is lett a vége. A Sárkánygyerek toporzékolt egy nagyot, ordított mind a hét torkán. Még a szomszédok is összeszaladtak. Az egész ház arról vitatkozott, mi a helyes. Elmenni a színházba? Vagy otthon maradni? Mi tagadás, az Öregúr a harmadik emeletről még azt is mondta:

— El kell jól fenekelni, és utána mehetnek, ahová akarnak, kérem szépen... —, de a nagy zajban erre szerencsére senki sem figyelt oda.

Végül is otthon maradtak Sárkányék. Délelőtt autópályást játszottak. Három nagy csomagolópapírt terítettek a padlóra, és festékbe mártott ujjal rajzolták meg a kanyarokat. Ebéd után pedig színházast játszottak. A babák meg a mackók voltak a közönség, ők hárman meg a színészek, mindenféle jelmezbe öltöztek, s vidáman jártak fel-alá a lakásban.

Több nap eltelt már az emlékezetes vasárnap óta. A Kissárkány igyekszik, hogy kedvében járjon szüleinek. Még vacsora közben is. Sárkánypapa meg sorbaáll a jegyirodában, hogy jegyet szerezzen az Ágacskára.

Mert a színház jár a gyereknek. Ha nem is *azon* a vasárnapon.

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek.

A szerkesztőség belső munkatársai:
olvasószerkesztő: Kun Magda,
képszerkesztő: Kovács Endre,
levelező: Madár Eszter.

XXVIII. ÉVF. 3. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Záhonyi Ede. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502 Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 19,50, félévre 39,—, egész évre 78,— Ft.

84.0061 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193

HU-ISSN 0230—1032

A majmok ecsetje



Ülj ide a földre, kérlek!
Festek rólad egy szép képet.



De jó bojtos ez az ecset!
Ezzel gyorsan készen leszek.



Ülj nyugodtan, ne ugrándozz!
Idő kell a jó munkához.



Lehet, hogy ez nem is ecset?
Fuss, ha kedves az életed!

